

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Велико Търново , 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на осми февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теодорина Димитрова
Членове: Ирена Колева
Светослав Иванов

при участието на секретаря Галина Д. Занчева
като разгледа докладваното от Теодорина Димитрова Въззивно гражданско дело № 20214100500040 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 784 от 18.11.2020 година, постановено по гр.д. № 2078/2020 год. по описа на РС – В.Т., съдът е осъдил ответника П. С. С. да заплаща на ищеца С. П. С., негов пълнолетен син, месечна издръжка на основание чл. 144 от СК в размер на по 100 лева, считано от 01.09.2020 година – датата на подаване на исковата молба до настъпване на законни причини за изменение или прекратяване на издръжката, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска от падежа до окончателното плащане, като е отхвърлил иска за разликата от 200 лв. до пълния предявен размер от 300 лв. Със същото решение е изцяло е отхвърлен иска за присъждане на издръжка за минало време по чл. 114 от ГПК вр. чл. 149 СК по 300 лв. месечно за периода от 07.12.2019 година до 31.08.2020 година или общо 2400 лв., като неоснователен. Ответникът е осъден да заплати на адв. Вladoва на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. Сумата от 100 лв. – възнаграждение. Ищецът С.С. е осъден да заплати на ответника П.С. сумата от 200 лв. – представляваща направени по делото разноси, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Против решението в отхвърлителната му част е подадена въззивна жалба от ищеца С. П. С. с оплаквания за неговата незаконосъобразност и неправилност. Навеждат се доводи за неправилност на изводите на съда, че ответникът няма възможност да заплаща месечна

издръжка в по-голям от 100 лв. размер. Този извод бил необоснован с оглед събраните по делото доказателства и не бил съобразен с разпоредбата на чл. 141 от СК, където е посочен редът на лицата имащи право на издръжка. При оценката на показанията на св. Г. не била приложена нормата н чл. 172 от ГПК. Показанията на св. Г. не били годни да установят ежемесечните разходи относно поддържащо лечение, а от друга страна от данните по делото и писмените доказателства се установявало, че поддържащата терапия на ответника е с рецепта, при която стойността на лекарствата се поемала изцяло или частично от НЗОК. Заплащаната доброволна вноска от по 100 лв. месечно по образувано против ответника изпълнително дело също не създавала особени затруднения за изплащането на издръжка в полза на ищца в претендирания размер. Неправилно съдът приел за изцяло неоснователен иска по чл. 149 от СК. Предвид това жалбоподателят отправя искане към въззивната инстанция да постанови решение, с което да отмени това на районния съд в обжалваната част като неправилно и незаконосъобразно и да постанови ново, с което да уважи изцяло предявените искове. Претендира присъждане на възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

Постъпил е отговор на въззивната жалба, подаден от ответника П. С. С., чрез който се оспорва същата като неоснователна. Взема становище за правилност на обжалваното решение. Излагат се доводи, че съдът въз основа на обстоен и безпристрастен анализ на всички доказателства по делото е достигнал до законосъобразни правни изводи относно това, че издръжката, която би могъл да заплаща без това да му създава особени затруднения на пълнолетния си учащ син е в размер на 100 лв. Правилно и законосъобразно е решението и в частта му, с която изцяло е отхвърлен иска с правно основание чл. 149 от СК. Твърдят се нови факти, настъпили след постановяване на решението от първата инстанция, а именно, че ответникът е освободен от работа, сключил е нов трудов договор с друг работодател, но уговореното възнаграждение е в размер на минималната работна заплата. Представя писмени доказателства.

В съдебно заседание:

Жалбоподателката не се явява. Подадено е писмено становище от адв. Л.В. делото да се гледа в тяхно отсъствие. Взела е становище, че поддържа въззивната жалба. Не спори обстоятелствата, че ответникът е прекратил на основание чл. 325, т. 1 от КТ трудовото си правоотношение и е започнал работа при друг работодател с възнаграждение в размер на минималната работна заплата. Счита обаче, че ответникът сам се е поставил в по-неблагоприятно положение, с цел избягване заплащане на издръжка за своя пълнолетен учащ син. Не се противопоставя на приемане на писмените доказателства, представени с отговора на въззивната жалба. Моли съда да уважи въззивната жалба.

Ответникът по жалбата не се явява в съдебно заседание пред въззивния съд, а се представлява от адв. К.Г.. Оспорва жалбата като неоснователна. Намира решението на районния съд за законосъобразно и правилно. В хода на устните състезания акцентира на

новонастъпилите факти относно трудовата заетост на ответника, смяната на работата и намалението на доходите му. Оспорва като недоказано възражението на жалбоподателя, че ответникът сам се бил поставил в по-неблагоприятно положение. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди това на районния съд като правилно и законосъобразно и да остави без уважение въззивната жалба. Претендира присъждане на разносните, сторени пред въззивната инстанция.

Великотърновският окръжен съд като въззивна инстанция взе предвид наведените в жалбата оплаквания, обсъди доводите на страните по реда на чл. 271 от ГПК и като прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в предвидения от закона срок от надлежно легитимирана страна, която има правен интерес от обжалването, поради което съдът я намира за допустима и следва да ги разгледа по същество.

Според предвидените в чл. 269 от ГПК правомощия въззивният съд се произнася служебно по валидността на цялото решение, а по допустимостта - в обжалваната му част. Постановеното решение, предмет на въззивната проверка, е такова от надлежен орган и законен състав, при спазване на изискванията са форма и съдържание.

Решението е допустимо – съдът се е произнесъл по спорното право и в рамките така както е въведено то в исковата молба.

Извършвайки проверка на решение по реда на чл. 271, ал. 1 от ГПК по същество, в рамките на наведените в жалбата оплаквания и само по отношение на обжалваната му част, съобразно правомощията съгласно чл. 269 от ГПК, съдът намира решението за правилно и законосъобразно.

Съображенията за това са следните:

В исковата молба, чрез която са предявени два обективно съединени иска – по чл. 144 от СК за присъждане на месечна издръжка за напред по 300 лв., считано от 01.09.2020 година и иск по „чл. 149 от СК за присъждане на издръжка за минало време от 07.12.2019 година до 31.08.2020 година общо в размер на 2400 лв. или по 300 лв. месечно за периода. Претендирана е и законна лихва. Искът се основава на твърденията, че ищецът е навършил пълнолетие на 07.12.2019 година, но е продължил да учи във висше учебно заведение – ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ специалност „компютърни науки“; не разполага с имущество и доходи, от които да може да се издържа; редовната форма на обучение не му позволявала да работи и да се издържа самостоятелно; майка му била безработна и не можела да отделя средства за неговата издръжка, а освен това имала и непълнолетно дете – В.В.С.. Съответно ответникът – негов баща, работел и имал добри доходи, нямал ненавършили пълнолетие деца и не дължал издръжка на други лица.

Ответникът в хода на първоинстанционното производство оспорва иска по основание и размер. Не спори че синът му е навършил пълнолетие и продължава да учи във висше училище. Твърди, че не би могъл да заплаща издръжка за своя пълнолетен учащ син без особени затруднения. Последните или породени от: бил длъжник по изп. дело № 724/2013г. на ЧСИ З.В., рег. № 734 ОС – Г., със задължение 7968,65 лв.; имал задължение към своите родители, живеещи в с. М. – пенсионери със сериозно увредено здраве и нетрудоспособни – пенсионери. Твърди влошено собствено здраве, за което прави разходи за лечение в размер на 100-150 лв. Твърди, че ищецът за периода след завършване на средно образование до приемането му във ВТУ е работил и реализира доходи. Алтернативно е заявил, че без особено затруднение би могъл да заплаща издръжка в размер на 100 лв. и то само за в бъдеще.

Независимо от това дали всяка от страните е направила конкретно искане относно горните обстоятелства, съдът съгласно чл. 59, ал. 2 – ал. 4 от СК при липса на съгласие между родителите, е длъжен служебно да се произнесе по тези въпроси, като при определяне режима на лични отношения между родителите и децата прецени всички обстоятелства в интерес на децата, така както са посочени в чл. 59, ал. 4 от СК.

Основните факти, установени в хода на първоинстанционното производство, относими към разглеждания правен спор: Страните не спорят, че ищецът и ответника са в родствени отношения като син и баща, както и обстоятелството, че ищецът е пълнолетен и продължава да учи във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ – В.Т., „компютърни науки“. Тези обстоятелства се установяват и от приетите по делото писмени доказателства. Майка на жалбоподателя/ищеца/ е Светла Начева Симеонова, която е регистрирана в Бюро по труда като безработна на 07.08.12020 година и има непълнолетна дъщеря – В.В.С., родена на 29.12.2005г.

Към момента на постановяване на първоинстанционното решение ответникът по жалбата – ответник и по иска, П.С. е получавал средно месечен доход в размер на 1193,83 лв., източник на който е трудовото възнаграждение, получавано като работник в „А.И.“ ЕООД гр. С.. Същият е страна – длъжник по изп. дело № 724/2013г. на ЧСИ З.В. ОС Г.с остатък от задължението 7968,65, и по което ежесечно постъпват по 100 лв. Живее на семейни начала със св. Е.Г. в гр. С. Полага грижи за своите родители, живеещи в село М. и за които е установено, че са с влошено здравословно състояние и напреднала възраст. Няма непълнолетни деца, на които да дължи издръжка.

В хода на въззивното производство на основание чл. 266, ал. 2, т. 2 ГПК са приети писмени доказателства, представени от ответника по жалбата – Заповед за прекратяване на трудов договор № 03/14.11.2020 година, връчена на 16.11.21020 година и Трудов договор № 36/18.11.2020 година. Установява се, че ответникът по жалбата – ответник по иска, е прекратил трудовото правоотношение с „АЛБАКО ИМПЕКС ЕООД. Започнал е работа по трудово правоотношение при друг работодател – „Ал Транс Експрес“ ЕООД гр. София, като

шофьор лекотоварен автомобил при възнаграждение в размер 610,00 лв.

Анализирайки установените по делото факти, Великотърновският окръжен съд като въззивна инстанция намира, че решението на РС – Велико Търново в обжалваната му част е правилно и законосъобразно, постановено след обстоен и пълен анализ на събраните по делото доказателства. Този извод не се променя и след като в хода на въззивното производство се приеха нови писмени доказателства. Напротив последните допълнително водят до извод, че определената от районния съд ежесечна издръжка по чл. 144 от СК е адекватна с възможностите на длъжателя и че определянето на издръжка в по-голям размер ще създаде особени затруднения. Съображенията са следните:

Издръжката на пълнолетно, но учащо дете, съгласно чл. 144 от СК се дължи само тогава, когато след навършване на пълнолетие продължават своето обучение в средно или висше училище, съответно до навършване на 20 години/25 години, когато това обучение е редовно и пълнолетното дете не може да се издържа от доходите си или използване на имуществото и при условие, че родителят може да я дава без особено затруднение. С други думи родителят трябва да притежава средства над собствената си издръжка, които би могъл да отдели и за издръжка на пълнолетното си дете. Това трябва да е обективно състояние и не произтича презумптивно от факта, че длъжателя издръжка родител е трудоспособен, работи и/или притежава имущество. Необходимо е да се докаже в хода на делото, че той обективно притежава средства, които му позволяват без особени затруднения да дава издръжка. В конкретния случай се установява, че ответникът – длъжателя издръжка родител, е трудоспособен, работи по трудово правоотношение, реализирал е до м. ноември 2020 година доход близо 1200 лева, а от м. ноември 2020 година същият е намалял наполовина. Не се доказва ответникът да притежава имущество, което да му позволява да реализира секвестрируем доход. Вярно е обстоятелството, че от своя страна като син има морални ангажименти и задължения към своите родители и те се явяват съгласно втори поред измежду лицата, които имат право на издръжка /чл. 141 СК/, веднага след децата. Не следва да бъде оставено без внимание обстоятелството, че ответникът е и длъжник по изп. дело с остатък на задължението 7968,65лв., което също натоварва имуществото му и намалява възможността за даване на издръжка на пълнолетния си учащ син – ищеца по делото. Имайки предвид изложеното настоящата инстанция намира, че действително за ответникът като задължен по чл. 144 от СК родител би изпаднал в състояние на затруднение да дава издръжка в по-голям от определения от първата инстанция размер от 100 лв. Последната очевидно няма да покрие нуждите на ищеца, то правото му е все пак реципрочно и на възможностите на даващия издръжка. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички доказателства и неправилно е приложил чл. 141 от СК като отдал приоритет на родителите на ответника. Напротив това обстоятелство е обсъдено, наред със всички останали, но не му е отдадено генерално значение. Неоснователно е възражението за неправилна и неадекватна оценка на здравословното състояние на ответника и разходите за закупуване на лекарства. Напротив първоинстанционният съд правилно е отчетел и това обстоятелство, като елемент от

средствата, които са необходими за собствената издръжка на ответника, така както е посочено в ППВС № 5/1970 г. на ВС. Твърденията на жалбоподателя, че лекарствата, необходими за поддържаща терапия на ответника се покриват частично или изцяло от НЗОК са голословни и неподкрепени с никакви доказателства. Наведеният аргумент, че всички тези обстоятелства били налице и към момента, когато ответникът е заплащал 200 лв. за сина си, когато е бил непълнолетен, се явява неоснователен, тъй като определянето на издръжката по чл. 143 СК е по други критерии и не е поставена под условието да не създава особени затруднения за даващия я. Не може автоматично това да бъде пренесено към издръжката по чл. 144 от СК, тъй като предпоставките са нея са различни.

Правилно и законосъобразно се явява и решението, с което изцяло е отхвърлен иска по чл. 149 от СК – за присъждане за издръжка за минало време. Настоящият съд напълно споделя мотивите на решението в тази му част и не намира за нужно да ги преповтаря.

В резюме на изложеното настоящият състав намира, че първоинстанционният съд е обсъдил подробно исканията и възраженията на страните, както и всички доказателства по делото, относими към спорните обстоятелства, което прави неоснователни оплакванията във въззивната жалба. Решението в обжалваната му част е правилно, обосновано и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 вр. чл. 273 от ГПК в полза на ответника по жалбата следва да се присъдят направените от него разноски пред въззивната инстанция. Ответникът се представлява в хода на производството пред ВТОС от адв. Г., за което видно от представените доказателства е заплатил възнаграждение в размер 300 лв. Следователно жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата 300 лв. – разноски по делото.

Водим от изложените съображения и на основание на основание чл. 271, ал.1 от ГПК, Великотърновският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната му част РЕШЕНИЕ № 784 от 18.11.2020 година, постановено по гр. дело № 2078/2020 год. на РАЙОНЕН СЪД – В.Т.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН ***** от гр. В.Т. ул. „Т.“ № , ет... **ДА ЗАПЛАТИ** на П. С. С., ЕГН ***** от гр. С., ЖК Д. 2, бл. ., вх..., ет. .., ап. .. сумата от 300,00 лв. /триста лева/, представляваща направени във въззивното производство разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____